

Nationale feestdag

Charles de Foucauld, een man van relaties

en boodschap van broederlijkheid

samenleven in respect voor ieders eigenheid

namiddag 3 december 2016 te Anderlecht

14.30 uur: onthaal voor het namiddagprogramma

14.45 uur: **powerpoint**

gepresenteerd door Xavier, kleine Broeder van het Evangelie
'Charles de Foucauld, een man van relaties'

15.00 uur: **samenleven in respect voor ieders eigenheid**

Getuigenissen: Rita Tyberghien uit Brugge

Ann Gille-Goris uit St Jans Molenbeek

Henri Hemelsoet uit Gent

Jeanine Depasse en Thierry Tilquin

(Vormingscentrum Cardijn)

16.10 uur: **moment met de kinderen**, symbolische afsluiting
gevolgd door informeel moment van ontmoeting en uitwisseling
bij een natje en een droogje (zoetigheden en bakje koffie...)
omstreeks 18.00 uur: afsluiting

Wel thuis! en **DANK aan ieder die ons geholpen heeft.**

Getuigenis van Rita Tyberghien

Graag wil ik mezelf eerst even voorstellen: ik ben Rita Tyberghien en gehuwd met Pol Vanneste en moeder van 3 kinderen die nu reeds veertigers zijn. Wij wonen in Brugge. René Haentjens vroeg mij om ter gelegenheid van deze herdenkingsdag een getuigenis te brengen over mijn engagement. Dat wil ik dan ook graag doen.

Reeds op jonge leeftijd sprak een gelovig leven mij erg aan. Op mijn 14e was ik getroffen door het Jezuswoord: *“Wat je voor de minsten van de mijnen gedaan hebt, dat heb je aan mij gedaan.”* Later ontdekte ik dat deze tekst Broeder Charles het meest dierbaar is. Het helpende en zorgende had ik van thuis uit meegekregen want we waren een groot gezin. In 1968 studeerde ik af als gegradueerde in de verpleegkunde. Na 9 jaar praktijkervaring vroeg men mij of ik interesse had om les te geven aan toekomstige verpleegkundigen. Wij hadden toen 3 nog kleine kinderen en het leek een verleidelijk aanbod. Ik heb ‘ja’ gezegd maar diende nog eerst een pedagogische opleiding te volgen wat een hele opgave was voor ons gezin. Naast mijn deeltijdse baan bleef ik vrijwilligerswerk doen in de parochie met aandacht voor catechese, liturgie, kinderkoor, wijkwerking en welzijnszorg.

De binding tussen mensen heeft mij altijd aangesproken en tot op vandaag is dat zo gebleven.

Maar een gelovig leven vraagt ook om verdieping. Als kind kende ik Charles de Foucauld alleen bij naam. Ik herinner mij dat ik vroeger een bidprentje had met het hart en het kruis met zijn handtekening eronder. Meer was het niet.

Nu 33 jaar geleden mocht ik hem en zijn spiritualiteit beter leren kennen via een vriend, priester André Foulon, die ons bij de Seculiere Fraterniteit bracht.

Wat mij onmiddellijk trof was een tekst uit het boek: ‘Charles de Foucauld, De omwegen van een mens’ van de hand van Charles Lepetit.

Op pagina 126 lezen we:

‘Het begint allemaal in Nazareth, nauwelijks een paar maanden nadat Charles zich in zijn hutje geïnstalleerd heeft. Hij mediteert over het evangelie. Hij stoor op het vers dat zijn leven een heel andere wending zal geven. Vers 40 uit het hoofdstuk 25 van Matteüs: ‘Al wat gij gedaan hebt voor een dezer geringste van mijn broeders hebt gij voor Mij gedaan’.... De reactie van Charles: ‘Er is misschien geen woord in het evangelie dat zo het leven kan veranderen als dit. Het laat alles onder een nieuw licht zien... Geef dat het mijn leven helemaal omvormt.’

Bijna 20 jaar later, een paar maanden voor zijn dood in 1916, staat Charles nog eens stil bij dit beroemde vers. Het geeft je een schok. Deze keer is het geen wens meer. Het is ervaring geworden en hij voegt eraan toe: 'en dan te bedenken dat deze woorden... komen van Hem die gezegd heeft: 'Dit is mijn Lichaam, dit is mijn bloed...', met welke kracht wordt men ertoe aangezet Jezus te zoeken en te beminnen... in deze armen.

Ik mocht me hierin herkennen en was meteen gewonnen. Ik verdiepte me in de spiritualiteit en gezien ik veel mensen kende door het parochiewerk zijn we van start gegaan met verschillende groepen. 2 onder begeleiding van de priester, 2 onder mijn begeleiding. 3 van deze groepen bestaan nog op vandaag. We ontdekten ook de jaarlijkse vakantieretraite en vonden er een oase van vriendschap, verdieping en rust.

Later werd ik gestimuleerd om me te engageren binnen de Nationale Raad van België-Noord en nog later op Europees vlak.

Na mijn pensionering, nu 10 jaar geleden, wilde ik nog iets doen met de rijke ervaring van mijn beroep.

In samenspraak met de verantwoordelijke van de animatie ga ik nog 2 namiddagen per week bejaarde mensen bezoeken in een zorginstelling. Het gaat meestal om mensen die familie hebben maar weinig tot geen bezoek krijgen of die moeilijkheden hebben met de overplaatsing van de thuissituatie naar een leven in een zorginstelling.

Tevens werd ik gevraagd om deel uit te maken van de pastorale ploeg eerst in Sint-Michiels en later binnen onze pastorale eenheid die bestaat uit een

bundeling van 5 parochiekernen met 2 priesters. Op hun vraag ben ik 5 jaar geleden begonnen aan een reeks vormingen.

Dit is natuurlijk een engagement waar je niet zomaar instapt... Na de nodige bedenktijd en in overleg met mijn man heb ik opnieuw 'ja' gezegd. Het leek mij enerzijds een verdieping van het pastoraal werk waarmee ik reeds jarenlang mee bezig was en anderzijds wilde ik ook als vrouw een plaats innemen binnen het kerkgebeuren.

Gedurende 3 jaar heb ik de nodige opleidingen gevolgd als voorganger in gebedsdienst, uitvaart en homiletiek en sinds september 2014 werd ik aangesteld door de vicaris van het bisdom en verzorg ik wekelijks een woord- en communiedienst rond de lezingen van de dag en ga ik voor bij uitvaarten. Voor mij is dit een uitdaging om op een gelovige manier aanwezig te komen bij mensen die soms ver af staan van het geloof en het kerkgebeuren en mag ik zijn wie ik ben als vrouw en als christen gelovige.

Telkens opnieuw is het een verrijking om te zien hoe we samen nadenken over de gelovige dimensie van het leven tot over de dood heen en ik ondervind dat de naasten heel dankbaar zijn met de geboden hulp en de begeleiding.

Tot op vandaag zijn de pijlers van de spiritualiteit voedingsbronnen in mijn leven. Meer dan ooit besef ik dat het voor onze gesecculariseerde wereld, of mag ik zeggen onze woestijn, belangrijk blijft onze eigen roeping te ontdekken, op stap te gaan, mensen aan te spreken, hen samen te brengen in kleine groepen, vriendschap beleven, de stilte op te zoeken, het evangelie te contempleren, samen te bidden en ons leven in Gods handen te leggen in het vertrouwen dat Hij alles ten goede brengt.

Nu 100 jaar na het overlijden van Broeder Charles gaat zijn droom verder. Wij van de seculiere fraterniteiten blijven een schakel binnen de bloeiende boom van de spiritualiteitsfamilie.

Charles de Foucauld zegt ook tot ons vandaag: 'De arme dat is Jezus.' Laten wij het dus niet te ver zoeken en diegene beminnen die we vandaag mogen ontmoeten.

Getuigenis van Ann Gilles-Goris

Ik woon in Molenbeek.

In feite gaat het om Sint Jans Molenbeek, maar Sint Jan is niet meer in de mode, of liever, hij is niet erg gekend. Hij is eigenlijk op de plaats gebleven, die hem door Christus gegeven werd... de plaats van degene die aanwijst waar Christus zich ophoudt en die zei: "Hij moet groter worden en ik kleiner." ... met zijn onthoofding als ontknoping.

Broeder Charles de Foucauld is dezelfde weg gegaan en kon de Johannes de Doper van de moderne tijd zijn, de patroonheilige van Molenbeek, een voorloper van het samenleven, die de weg geopend heeft naar Christus te midden van een vreemd volk van wie hij de 'broeder' wilde zijn, tot hij vermoord werd.

Molenbeek is zoals Johannes de Doper, zoals Broeder Charles voorloper, ondanks alle schijn: stemmen die roepen in de woestijn.

Ik leef dus in Sint Jans Molenbeek. We zijn 12 maanden verder. Verder dan de verschrikkelijke gebeurtenissen van Parijs waar jongeren die naast ons leefden, verdwenen. Eskadron van de dood, onbegrijpelijke dwaasheid, jongeren die fanatiek werden, geronseld om als levende bommen te dienen, om de naam van een "zogenaamde" god te wreken.

In Molenbeek is het vandaag weer kalm. Het leven is hervat, de winkels, de scholen, de markt, het culturele leven... alles schijnt kalm. Van tijd tot tijd ziet men een cameraman passeren, en regelmatig groepen, die onder een geleid bezoek, 'Molenbeek komen bezichtigen' om te proberen te begrijpen, te kennen en uiteindelijk verwonderd te zijn hoe de inwoners van zo diverse afkomst goed samenleven. Want in Molenbeek leven 140 nationaliteiten waarvan er min of meer 30% islamitisch zijn; in sommige buurten is het percentage nog hoger. Ziedaar een plaats waar Charles de Foucauld zeker graag zou geleefd hebben, met zijn aanwezigheid, zijn gebed, zijn hoop.

Deze uiterlijke terugkeer naar het normale leven verbergt echter vele wonden. Wonden van angst en onbegrip. Wonden van bitterheid, wonden omdat men vroeger – en nu nog steeds - onjuist behandeld werd door de rest van de wereld.

De jongeren van Noord - Afrikaanse afkomst vragen zich af wat hun toekomst zal zijn. Als ze hun identiteitskaart tonen, en dan nog uit Molenbeek komen, worden ze automatisch aan het eind van de lijst gezet bij het zoeken naar werk. De islamitische moeders vrezen dat hun kinderen speelbal worden van de lokroep van het terrorisme. De ouderen vragen zich af hoe de wereld nog vrede kan waarborgen.

*“Ik wil al de inwoners,
christenen, islamieten, joden en heidenen
eraan wennen mij te zien als hun broeder,
hun universele broeder.”*

Deze zin van broeder Charles is mij dikwijls nabij geweest als ik door de straten van onze gemeente liep en sinds de gebeurtenissen heeft ze nog meer betekenis en diepte gekregen.

Eenvoudig aanwezig zijn, vriend blijven en een broederlijke blik laten rusten op hen die door de rest van de wereld uitgesloten worden, dat is eenvoudigweg universele kleine broeder, kleine zuster zijn.

Wanneer we 20 jaar geleden ervoor kozen om in Molenbeek te komen leven, werkten mijn man en ik allebei in een medisch centrum, opgericht door ATD vierde wereld. Dit centrum had als roeping de armsten toegang te verlenen tot de gezondheidszorg.

Als jonggehuwden hebben we dus de keuze gemaakt te leven in het hart van een buurt, in de Vierwindenstraat, die in die tijd al een slechte naam had. We verlangden ernaar om eenvoudig te leven, tussen de inwoners, om hun dagelijkse leven en realiteit te delen en niet alleen om te komen verzorgen en weer weg te gaan.

We zijn gelukkig geweest met deze keuze. Een huis van het decanaat waar de Zusters Dienaressen van de Armen - een aangepaste naam! - , leefden en

werkten, kwam juist vrij. De zusters gingen vertrekken en het huis was te koop. We hebben zo hun spoor kunnen volgen en ons in de buurt onderdompelen.

Voor mij was het ook een beginnende Nazarethervaring die 15 jaar zou duren. We hebben inderdaad de vreugde gekend 4 kinderen te ontvangen en bij de geboorte van de oudste ben ik gestopt met werken. Daar ik geen professionele verplichtingen meer had, was ik vrij om vrijwilligerswerk te doen bij de vrouwen in het medisch centrum, vrouwen van verscheidene herkomst en godsdienst. Ik heb zo de tijd gehad om personen in moeilijkheden te bezoeken en in de parochie een intercultureel koor op te starten waar de woorden van de gezongen talen zo gekleurd zijn als de gezichten van de deelnemers. Die tijd gaf mij de kans om enkele Afrikaanse vrouwen nabij te zijn en ze te vergezellen naar Afrika om hun echtgenoot in de gevangenis te bezoeken.

Het

voornaamste is echter niet het 'doen', maar het 'zijn'. De tijd en het evangelie veranderen stilaan de harten, de beleefde en gedeelde ervaringen voeren tot momenten van grote nabijheid met mannen en vrouwen, hoe verschillend ook. De echte ontmoeting vereist een loslaten van zichzelf en de nederigheid zich niet groter of beter te achten. Het evangelie is een weg van nederigheid en waarheid.

Wat een vreugde toen onze islamitische burens, tijdens de Taizé bijeenkomst van 2008. 6 meisjes bij hen thuis ontvingen. Wat een vreugde toen onze Griekse burens, orthodoxe christenen, ook hun deur openden voor de jongeren die aan deze bijeenkomst deelnamen.

Na 15 jaar Nazareth heeft men mij 4 jaar geleden gevraagd om op te komen voor de verkiezingen. Ik heb aanvaard, tot mijzelf zeggend: een politiek engagement kan me de kans geven om op een andere manier dienstbaar te zijn. Ik werd verkozen, en ik werd aangesteld als schepen van Bevolking en Sociale Actie, twee diepmenselijke sectoren.

De huwelijksvieringen van mensen afkomstig uit alle continenten en van alle geloofsbelijdenissen geven mij de gelegenheid ieder te onthalen in zijn eigenheid en een blik van vriendschap en hoop naar deze jongeren (en minder jongeren) te werpen die de keuze voor de liefde maken.

Ik voel dikwijls aan dat onze wereld - en in het bijzonder de personen van onze buurten - hunkeren naar een blik van goedheid en eerbied.

Als je overrompeld werd met kritiek en haat en misprijzen, dan hunker je ernaar om in eer hersteld te worden.

Universele kleine broeder, kleine zuster zijn is voor mij eenvoudig maar in waarheid, de ander nabij zijn zodat hij zich gerespecteerd en bemind voelt zoals hij is en niet voor wat hij vertegenwoordigt.

De evangelielezing tijdens onze huwelijksviering ging over de voetwassing. Dit evangelie is voor mij een oproep om nederig te dienen. Zelfs mijn hedendaags beroep is slechts een middel, geen doel.

Het evangelie is als een vuurtoren die ons verlicht en roept.

Het evangelie is troost en uitdaging, beide!

Het leven van Charles de Foucauld roept mij op deze God van Leven te aanschouwen, de nederige en arme Christus, de beminnende Christus, de Christus die wonden geneest, de Christus die zelf gewond wordt door het lijden van elke mens, de geofferde Christus.

Mijn Vader ik verlaat mij op U, ik woon in Molenbeek... in Sint Jans Molenbeek.

Getuigenis van Henri Hemelsoet

Jaar van de barmhartigheid: vreemdelingen opvangen.

Beste mensen, om de toon te zetten eerst een gebeurtenis....

Een vrijdag enkele weken geleden we hadden onze wekelijkse voedselbedeling. Een van onze vrijwilligers is Ali. Hij komt uit Syrië en probeert zo veel mogelijk Nederlands te oefenen met de vrijwilligers. De plaats waar hij vandaan komt is gelegen tussen Aleppo en Homs. Hij vlucht naar Europa met een visum en wordt meteen erkend als vluchteling. Even later, als hij enige zekerheid heeft, laat hij zijn vrouw en kind overkomen. Na vijf maanden zijn ze eindelijk opnieuw samen. Zijn ouders, broer, neven en nichten zijn omgekomen in bombardementen... Evenals zijn boezemvriend, die samen met hem zou vertrekken... Op het verkeerde moment... op de verkeerde plaats...

Ali is historicus. Hij specialiseerde zich in de kunstschaten van Petra. Vandaag is deze historische stad definitief verwoest...

De ouders van Ali's vrouw, Rania zijn de enige overlevenden van de familie. Ze zijn niet samen hier... Als ik vraag of hij iets snapt van de gebeurtenissen in zijn land antwoordt hij met complete ontredde van nee. "Wat daar gebeurt kan ik niet bevatten". Af en toe horen we verhalen die het daglicht niet kunnen verdragen...

Vandaag een zwarte dag. Ze horen zeggen dat Syrië niet langer bestaat en 'verdeeld' is... opgesplitst in regio's die worden toegewezen aan verschillende landen...

Ik ontmoet Rania boven aan de trap naar de voedselbedeling en raak in gesprek. Je kunt niet doen alsof er niets aan de hand is: "Hoe gaat het, zijn de spanningen niet te groot, is het nog wel te dragen"? "Het is moeilijk, mijn papa en mama zitten daar. Ze zijn afgesneden van de wereld. Ik weet niet of ze nog leven, of ze wel zullen overleven... Elke dag kijken naar de televisie waar de bommen zijn gevallen... Ja moeilijk... Heel moeilijk...!".

"Het is belangrijk dat je weet dat we met jullie meeleven en meevoelen. Het is belangrijk te kunnen delen. Je moet er over spreken. Gedeelde smart is toch in elk geval 'gedeelde smart'... Het maakt je lijden en verdriet niet lichter maar misschien wel minder eenzaam... Dat hoop ik toch...?" Ze vindt geen woorden meer, begint te snikken... ik leg mijn armen rond haar verdriet... Rania kan eerst niet stoppen met wenen... maar na een eeuwigheid herpakt ze zich blijkbaar... Ik heb de indruk dat het haar wat oplucht. Ze neemt het kind op haar arm, en ik zeg... "De vredevolle toekomst draag je in je armen"... Ze keert terug en zegt met overtuiging; "Ja, daar doen we het voor. Zij maakt voor ons het leven nog de moeite waard"... Ali zegt nog "dank je wel"... omdat hij het ook niet meer weet...

Wanneer de menselijke kwetsbaarheid zich openbaart, in de mens die tegenover je zit en zijn nood uitspreekt...worden we zelf klein en kwetsbaar... te raken... Mensen die we in deze relatie ontmoeten leren ons zo wat woorden als geloof, hoop en liefde betekenen.

Door de ontwikkelingen van de huidige vluchtelingencrisis en alles wat dit met zich mee brengt, botsen tegenstrijdige gevoelens in ons innerlijk tegen elkaar. We zien huiveringwekkende beelden van moorden en hongersnood, van drenkelingen die aanspoelen op "onze" stranden. We zien een massa's mensen die proberen grenzen over te steken. Het zijn overlevenden die willen ontkomen aan dood en vernietiging. En wij van onze 'autochtone' kant....?

Angst maakt ons onzeker over de beheersing van onze sociale zekerheid die onze voorouders voor ons zo stelselmatig hebben opgebouwd, gedreven door de wil dat de volgende generatie het beter zouden hebben...In dit geval is de massale instroom van 'de onbekende' de vreemdeling 'de' grote bedreiging...

De naam van **vzw De Tinten** is ontleend aan diversiteit en verschil. Alle huidskleuren samen vormen 'de tinten'... Openheid naar iedereen toe wil echter niet de verschillen ongedaan maken, maar hen samenbrengen in een nieuwe samenhang, waarin huidskleur ondergeschikt is aan gelijkwaardigheid.

DE TINTEN

Boven de deur van De Tinten hangt een bord waarop staat 'Huis Samaria'. Het verwijst naar de parabel van 'de barmhartige Samaritaan' die Jezus vertelt, naar aanleiding van de vraag van de Schriftgeleerde die hem vraagt: 'Wie is mijn naaste'... tégen de reinheidswetten van zijn Joodse geloofsgenoten in, horen we hoe Jezus de religieuze wet ondergeschikt maakt aan de voorrang van de liefde. De liefde drukt zich uit in zorg voor de medemens, ongeacht wie hij is. Mijn naaste is aanvankelijk een willekeurige medemens, die doorheen de geest van liefde wordt, tot 'mijn naaste'... Voor ons is een vreemdeling, een 'onbekende' die ik vandaag niet ken, maar die morgen mijn vriend, of vriendin kan zijn: als ik op een juiste, een liefdevolle manier met hem/haar omga... De "Samaritaan" die barmhartigheid betoont aan de gewonde is heel uitdrukkelijk een 'vreemde' een 'niet Jood'... De liefdevolle ontmoeting, het liefdevol "iemand tegemoet treden" maakt eerst iemand tot uw naaste... tot 'iemand die u na staat',

je na aan het hart ligt...Spiritualiteit en handelen zijn niet van elkaar te scheiden. Geloven en liefhebben zijn werkwoorden.

We zijn echter ook niet naïef. We kennen voldoende de problematiek die samenhangt met regularisatie procedures. Er is de problematiek die ook gezien moet worden vanuit het beleid. Ga maar eens in de schoenen staan van mensen die politieke beslissingen moeten nemen...plaatsvervangend: in naam van een samenleving die bestaat uit zoveel verdeelde meningen.. Hoe beperken we de instroom? Want we kunnen immers onmogelijk zorg dragen voor de hele wereld...

Problemen stellen zich bij integratie, diversiteit, cultuurverschillen en onaangepast gedrag... We moeten ook die problemen aankaarten en vooral niet onvermeld laten... We moeten “intenser samenleven” en de dialoog blijven opzoeken... onze eigen specifieke spiritualiteit uitdragen...!

Ik pleit voor een opener aanpak van de asiel procedures, waarin ook een bredere basis gehoord zou kunnen worden om tot evenwichtigere en rechtvaardigere beslissingen te kunnen komen... Ik zeg dit heel nadrukkelijk, omdat we door alle problematieken heen de mens ontmoeten. Elk leeft met een eigen individueel verhaal, met een eigen unieke geschiedenis... Elk kent zijn eigen leed en angst, zijn eigen pijn en onmacht.... Maar elkeen ook met zijn eigen dromen en verlangens. Wie zijn wij om ongenueanceerd te oordelen en te spreken in algemeenheden... over ‘dé vluchtelingen’, dé Moslims’ of bijna denigrerend ‘gelukzoekers’...? In onze dienst krijgt iedere vluchteling een ‘gezicht’ en een ‘stem’, en die is altijd enig, uniek en onvergelijklijk... We proberen mensen te ondersteunen, door hen ‘op verhaal’ laten komen. Daarvoor is tijd en ruimte nodig, geduld en luisterbereidheid.. zonder oordelen... Hulpverlening is zorg dragen.. Is barmhartigheid: Tot het wezen van de Liefde

behoort het “gastvrij te ontvangen”. De ander wordt niet herleid tot zijn nationaliteit, zijn geloof of zijn sociale context, maar ‘ont – moet’ in zijn individuele uniciteit... ‘Gastvrijheid is de overzijde van terreur’... Een boue uitspraak, maar wanneer we mensen tegemoet treden, met hen in gesprek gaan, hen onze sociale context uitleggen, zonder te oordelen of te veroordelen, zullen we hen niet herleiden tot ‘de vijand’... Dat is in elk geval mijn dagdagelijkse ervaring...van ‘ontwapenen’...

Wij staan mensen bij zolang ze onder ons verblijven. Dat betekent in de praktijk, soms maanden, soms lange jaren... hun zaak ‘behartigen’, zodat ze vooral hun waardigheid als mens niet verliezen, de moed blijven behouden en heel praktisch: geen honger of kou zouden lijden. Hén weghouden uit criminaliteit... waartoe ze anders gedreven worden... om te overleven... Het vormt het minimum criterium van menselijke waardigheid... Mensen die gedwongen in extreme precaire omstandigheden moeten leven groeien naar de grond toe. Het is onze taak er voor te zorgen dat ze hun rug rechten en erkend worden in wie ze zijn. Spontane vriendschappen zijn, als dat lukt, het ongedwongen, vanzelfsprekende gevolg...

De hulp die we bieden is concreet... op de maat van hun vragen en noden. Het bedelen van voeding en het verlenen van materiele ondersteuning zijn manieren om daadwerkelijk te helpen, maar ze vormen voor de mensen ook een signaal van erkenning en mededogen. Hulp bieden, hoe gering ook draagt ook altijd de boodschap van: we staan aan jou kant. Voor hen opkomen en hen een stem geven. Protesteren tegen iedere vorm van ontkenning van hun aanwezigheid in ons midden en het weerhouden van rechten die toebehoren aan iedere mens.

Barmhartigheid heeft aan de ene kant te maken met erbarmen, met medeleven, met ‘meeleven’, ook in de vorm van ‘meelijden’. Maar barmhartigheid heeft tegelijk ook te maken met het hart... Het ‘van harte’.

De hoogste wijsheid heeft te maken met empathie, het vermogen waarmee we ons kunnen ‘inleven’...’in de plaats stellen’ van de mens die aanklopt met zijn vragen en zorgen... het gaat om een betrokkenheid...waarin hulpverlener en hulpbehoevende gelijken worden. Het gaat om een ervaring, die zich onontkoombaar opdringt vanuit de dagelijkse praktijk: wanneer de menselijke kwetsbaarheid zich openbaart in de mens die tegenover je zit en zijn nood uitsprekt...worden we zelf klein en kwetsbaar... Te raken...

Tot slot nog een verhaal:

De verhalen stapelen zich op. Tot slot, afgelopen vrijdag. de 'twee Tsjetsjeense vriendinnen... zijn erg ziek. De zoon van dertien jaar komt de boodschappen ophalen tijdens de voedselbedeling. Hij komt naar me toe. 'Henri, mag ik een vraag stellen? Ik ging naar de lijnwinkel om een Buzzy pass om naar school te gaan. Ze zeggen omdat ik dertien jaar ben dat het niet kan... Omdat ik illegaal ben... Henri, wat is dat 'illegaal'?... Ik weet niet waar gekeken en nog minder wat gezegd... Dertien jaar... zeven jaar in België.

Een kind dat nooit een keuze heeft gemaakt... Wat moet ik zeggen...? Jullie zijn illegaal in België.... Dat wil zeggen dat jullie voor dit land gewoon niet bestaan...? Dat je niet het recht niet hebt om te werken en geld te verdienen... dat je elk moment kunt worden opgepakt en naar Tsjetsjenië kunt worden gestuurd? Een land dat je niet kent, waarvan je de taal onvoldoende spreekt...?? Ik zeg: 'Dat wil zeggen dat je nog even moet wachten op de juiste papieren voor België'...

Je hart breekt, maar er groeit iets uit dat op een of andere manier kracht geeft om ondanks zoveel hopeloosheid door te doen... Dat heeft zeker met geloof te maken en met Christus die klopt aan de deur... **Doe jij even open ???**

(de foto's komen van de website <http://detinten.be/>)

Tweestemmig woord door Jeanine Depasse en Thierry Tilquin van het Cardijn Vormingscentrum CEFOC)

Doorheen onze ontmoetingen met Kleine Zusters en Kleine Broeders, leken en priesters van de geestelijke familie van Charles, hebben wij Charles ontmoet. Telkens opnieuw werden wij gegrepen door zijn bezieling, of wij nu in Europa, Afrika, in Madagascar of Azië waren, op bezoek of tijdens congressen, algemene kapittels of retraites of tijdens vormingssessies die wij animeerden. Daarom durven wij vandaag ook het woord nemen: ja, het leven en de dood van Charles de Foucauld brachten veel vruchten voort!

Vier ervan wilden wij jullie aanbieden.

1. Een open hand naar de wereld

‘De vreugde en de hoop, het verdriet en de angst van de mensen van deze tijd, vooral van de armen en van hen die lijden, zijn ook de vreugde en de hoop, het verdriet en de angst van de leerlingen van Christus; alles wat echt menselijk is vindt weerklank in hun hart’ (Gaudium en Spes, 1)

Dit uittreksel van de Constitutie ‘De Kerk in de Wereld’, modeldocument van het tweede Vatikaans Concilie, in 1965 gestemd, benadrukt een eerste kenmerk dat wij in het leven van de leerlingen van Charles de Foucauld hebben ontmoet. Zonder neerbuigendheid reiken zij een broederlijke hand aan mannen en vrouwen van vandaag, aan de wereld zoals zij is, aan de wereld in volle evolutie. Zij zijn geworteld in een spiritualiteit, die hen ver van de sacristie wegvoert naar een engagement in de samenleving, vanuit hun geloof in het evangelie.

Dit geëngageerd geloof veronderstelt bij hen veel creativiteit en mentale en geografische beweeglijkheid. Met durf en zonder angst openen zij zich voor de uitdagingen van de hedendaagse wereld en van concrete sociale situaties; hun verwijzing naar Charles de Foucauld brengt hen immers dicht bij het reële leven van mensen. Zij openen hun deuren en laten zij bevragen. En op die manier verankeren zij hun gebed en contemplatie. Zo weven zij aan een nieuwe wereld, ‘herstellen zij het verscheurde kleed van de mensheid’ (Abdenour Bidar, Les Tisserands, Parijs, Les liens qui délivrent, 2016).

2. Een keuze voor de marge

We vinden ze terug in de buitenwijken van Brussel, van Gent en Parijs, van Marseille, die mannen en vrouwen die zich aan Charles de Foucauld inspireren: zij staan dicht bij mannen en vrouwen die wanhopig naar werk zoeken, zij begeleiden in Turijn, prostituees. In Ceuta, in Italië en Berlijn zijn ze solidair met

mensen zonder papieren, met vluchtelingen. Zij openen onze ogen voor het geweld in de gevangenissen van Mexico en Kameroen, in Madagascar en Leipzig, in Spanje. Zij beleven de realiteit van de oorlog in Palestina en Irak, in Syrië en Mali en in Centraal-Afrika. Zij nemen deel aan de strijd tegen kerncentrales en hun kwalijke gevolgen in Japan. Door hun keuze voor de marge, voor de uitgesloten van onze samenleving vestigen zij onze aandacht op en waarschuwen zij ons voor wat zich in het centrum van het economisch en politiek systeem afspeelt.

'Hun broederlijke en solidaire nabijheid bij de armsten en de meest verlatenen' (paus Franciscus) bouwt aan een nieuwe wereld en opent de toekomst van een meer menselijke toekomst. Zij doet ons beter begrijpen wat broeder Charles, in zijn eigen woorden, *'het apostolaat van de goedheid'* noemde die hierin bestaat *'in elke mens een broeder te zien'*. Of nog: *'Hoe meer ons hart verwarmd wordt door met toewijding de mensen lief te hebben, des te meer wordt het bekwaam God lief te hebben'*

3. De openheid van de grenzen

De meeste takken van de geestelijke familie van Charles de Foucauld zijn internationaal, waardoor zij voortdurend allerlei grenzen moeten oversteken, niet alleen geografische maar ook mentale, culturele en religieuze grenzen.

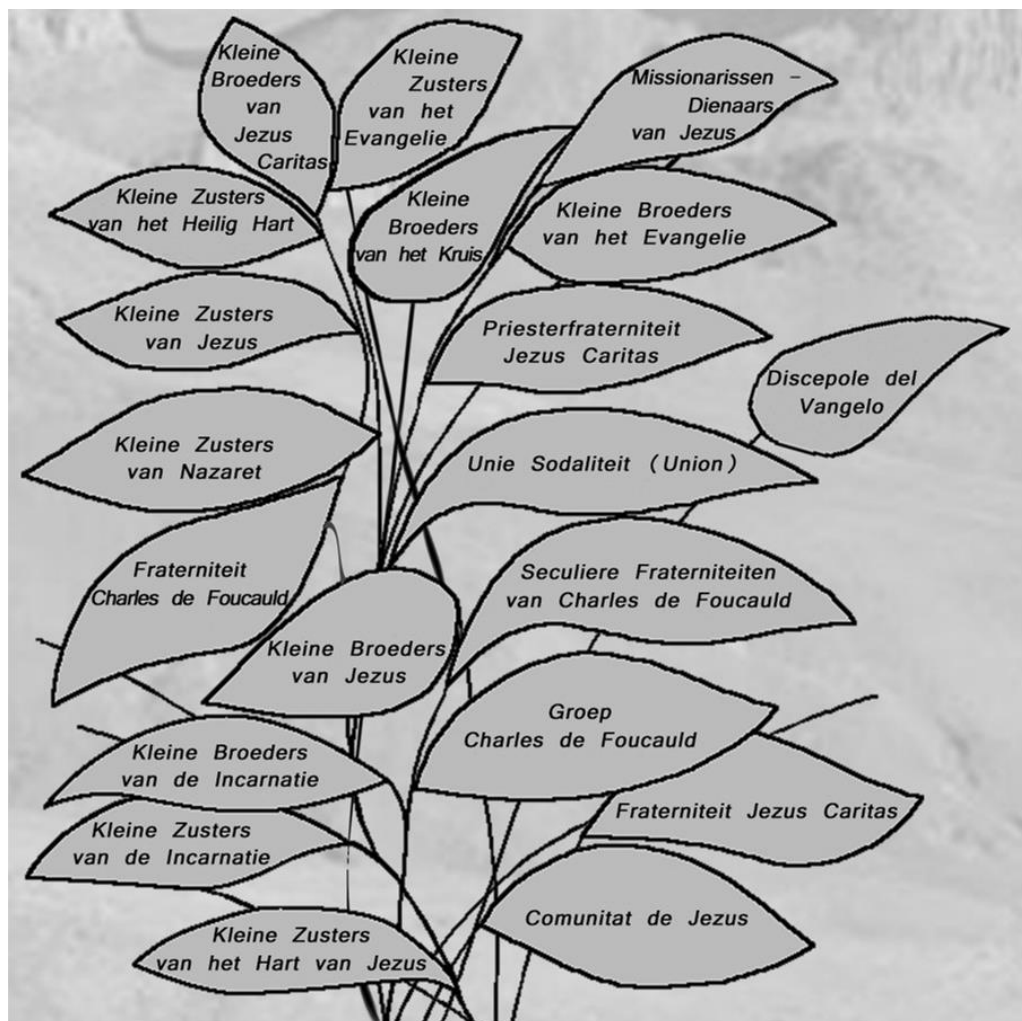
Het uitbouwen van interculturele en interreligieuze relaties is een van de grootste uitdagingen van onze wereld. Het veronderstelt een diepe luisterbereidheid, een langdurige omgang met de andere, respect voor diens cultuur, zonder aan de arrogantie van vooroordelen toe te geven noch aan de pretentie van een 'enige waarheid'. Trouwens, de confrontatie met de cultuur van de ander en met zijn soms pijnlijke geschiedenis, haalt een schijnharmonie vanzelf onderuit. Echte harmonie gaat immers dwars door de meningsverschillen en de conflicten uit, wat een heel leerproces veronderstelt. Juist daarom opent zij onvermoede perspectieven die wij zonder grensoverschrijding, nooit op het spoor zouden gekomen zijn.

Zij volgen het spoor van Charles de Foucauld die honderd jaar geleden in Algerije, de Toearegs niet wilde bekeren maar ze wilde liefhebben; zo zijn al die volgelingen van Charles de Foucauld aandachtig voor de plaats en de ontwikkeling van de Moslims met wie zij in Europa, Afrika en Azië samenleven. Die houding vormt als het ware een tegenpool voor zoveel vijandige woorden en houdingen en leert ons wat echte broederlijkheid inhoudt: *'Broederlijkheid betrachten is een heel leerproces, men wordt immers niet broederlijk geboren, men wordt het'* (AbdennourBidar).

4. Een te her-ontdekken erfenis

De viering van de honderdjarige dood van Broeder Charles is een goede gelegenheid om ons zijn erfenis terug eigen te maken. Heel de geestelijke familie die vandaag is samengekomen, is dankbaar voor de rijkdom van de erfenis die Charles de Foucauld ons heeft nagelaten, maar ook voor die van René Voillaume, Kleine Zuster Madeleine, Zuster Marie-Charles, Jozef Cardijn, Margot Poncet. Laten wij echter niet vergeten dat de hechting aan al die 'stichters' ook een ont-hechting inhoudt; de trouw aan een erfenis is geen herhaling van het verleden maar een her-schepping. Zij is een vernieuwende en stoutmoedige herinterpretatie die zich voor maatschappelijke veranderingen opent. In die zin draagt zij een belofte van zin, van vernieuwing en leven

'Deze kostbare schat moeten wij niet enkel bewaren als zouden wij enkel bekommerd zijn om het verleden; neen, wij moeten ons vreugdevol en zonder angst aan het werk zetten dat deze tijd van ons vraagt, en de weg verderzetten die de Kerk nu bijna 20 eeuwen gaat' (Johannes 23 bij de opening van het Vatikaans Concilie, 11 oktober 1962).

Moment avec les enfants

Chant : Tout amour prend racine

Lied : De Liefde schiet wortels

Texte et musique de Noël Colombier

Refrain : Puisque tout amour prend racine,
J'en planterai dans mon jardin
Puisque tout amour prend racine,
J'en planterai dans mon jardin.

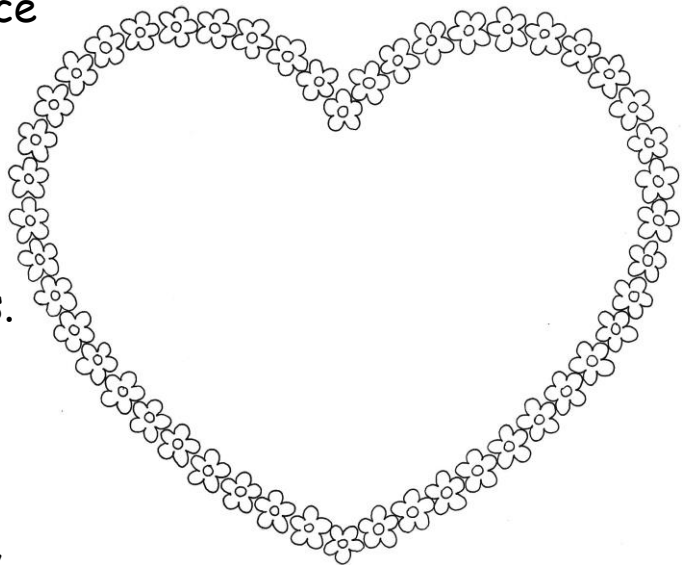
1. J'en planterai avec patience
Chaque jour, à chaque saison
Pour en offrir en abondance
A ceux qui passent en ma maison,
Et j'en mettrai sur mes fenêtres
Pour faire plaisir à mes voisins
Et puis un brin dans chaque lettre
Que j'écris aux amis lointains.

2. Sur la place de mon village
Au carrefour de chaque rue
J'offrirai les fleurs en partage
Aux amis comme aux inconnus,
S'il y a des gens qui me haïssent
Si j'me suis fait des ennemis
Je saurai signer l'armistice
En offrant des fleurs et des fruits.

3. J'en planterai sur les frontières
Sur les murs de séparation
Les champs dévastés par la guerre
Entre les barreaux des prisons,
Dans les salles de conférence
Où se réunissent les grands
Pour qu'ils oublient toute méfiance
Et redeviennent des enfants.

4. Toi, qui écoutes ma rengaine
Toi, qui accueilles ma chanson
Emporte les fruits et les graines.
En revenant dans ta maison,
Si tu veux, partout à la ronde
Les partager et les semer,
On verra bientôt, dans le monde,
Fleurir les roses de la paix.

**Jij die mijn liedje hoort
Jij die het ontvangt.
Neem de vruchten en de zaden mee.
Thuis kun je , als je wilt,
Ze overal in het rond, delen en zaaien.
We zullen spoedig zien, in de wereld,
Bloeiende rozen van vrede.**

